

Giới thiệu Thần Ngọc

Người dịch: Ris

Thể loại: Huyền huyền, hiện đại

Truyện ngắn nằm trong tuyển tập **Bách luyện ca**

Xưa có Thần đèn Aladin thì nay có Thần ngọc Từ Đồ Lộ.

Đến giờ cô vẫn chưa rõ vì sao có năm đồng thời đã mua được một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tôi còn nhớ rất lâu rất lâu trước đây có một giấc mơ, trong mơ là một cô gái khí khái hào hùng trừ gian diệt bạo tên có cái tên đậm chất giang hồ là Từ Đồ, mãi cho đến khi cô gặp được một nam yêu khôi ngô tuấn tú.

Nam yêu ở bên cạnh cô ba tháng, đây là thời gian dài nhất mà một con yêu quái như hắn có thể tồn tại trên thế gian mà không nhờ vào việc ăn hồn phách.

Cuối cùng vì hắn yếu sức mà chết dưới lá bùa của người nhà cô, cô đau đớn khóc thương rồi đem tay hắn đặt lên ngực mình.

“Ta đem trái tim ta cho huynh đó.” Cô cứ khóc cứ khóc mãi, nước mắt rơi trên gương mặt xanh xao tuấn tú của chàng trai, “Ta đem trái tim ta cho huynh đó. Nguyện vọng của ta là muốn huynh tiếp tục sống.”

“Huynh không ăn hồn phách của ta, chúng ta vẫn có thể gặp nhau, ta đem trái tim ta cho huynh, sau này huynh hãy sưởi ấm cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tôi cứ thắc mắc không hiểu làm sao tôi có thể mua một tên đàn ông bằng năm đồng bạc.

Đi làm về, tôi tiện đường ghé vào chợ, dọc đường thấy có một sạp bán đồ trang sức bày la liệt đủ loại. Tôi ghé được một chiếc vòng trắng muốt. Nó nằm lẫn với những thứ trang sức lớn nhỏ khác bên vệ đường. Khó mà tả được sự tinh khiết ánh lên từ chiếc vòng, đi ngang nhìn thấy, tôi cúi xuống hỏi ngay người bán hàng rong: “Cái này bao nhiêu tiền?”

“Mười ngàn.” Người bán hàng rong râu ria xồm xoàm bắt chéo chân hút thuốc nói.

“Mắc quá.” – Cái thói cò kè bớt một thêm hai mãi vẫn không bỏ được.

“Nè cô, cái vòng cô cầm trên tay làm bằng ngọc thiệt đó. Gặp mấy chỗ bán rong bên đường khác là không có giá này đâu.”

Ngọc thật mà bán giá này hả? Tôi không thèm quan tâm, chiếc vòng ngọc trên tay sáng lấp lánh dưới nắng tà, dường như đã thấm cả nước, cả ánh sáng, cả sương mù. Tôi nhìn thấy là thích rồi, đeo vào tay lại càng không muốn tháo ra, hoàn toàn vừa vặn, lại tôn lên nước da trắng ngần, cổ tay mảnh. Ông bán hàng rong nói bằng tiếng địa phương: “Không giấu gì cô, cái vòng này là hàng sida, lấy dưới mộ lên, người ta chê từ khí nặng nên quảng cho tui tui. Nếu cô thích thì tui lấy rẻ cho.”

Càng nói càng thấy vô lý, thanh niên thế kỷ 21 Từ Đồ Lộ tôi làm sao nghe lọt tai mấy từ đó. Tôi không hiểu biết nhiều về ngọc nhưng bà nội tôi ngược lại lại có nghiên cứu sâu. Ngọc có linh tính. Bà luôn hy vọng sẽ tìm thấy một miếng ngọc tốt cho tôi để trừ tà.

Bà nội hay nói tôi bị khí âm quấn lấy, nếu không thì tại sao tay chân lại lạnh ngắt, nhịp tim đập yếu như vậy.

Tôi xua đi những ý nghĩ trong đầu, xoay qua lật lại chiếc vòng, thứ trang sức nhỏ xinh mà cô gái nào cũng thích, trả thêm vài câu đề mua chiếc vòng với giá năm đồng, lòng đầy phấn khởi.

Về tới nhà, cô bạn Tô Tiểu Vũ thuê chung phòng vẫn chưa về, tôi để chiếc vòng trên bàn rồi đi tắm. Lúc quần khăn tắm ướt nhẹp chạy ra, thoáng trong nắng chiều, thấy có người đứng trước bàn, cứ tưởng là cô ấy, tôi vừa đi vừa lau tóc: “Ôi, cậu về rồi à, tớ sắp đói rồi ra rồi...”

Khi ngược đầu lên nhìn kỹ, miệng tôi đông cứng lại, sững sờ nhìn người đàn ông lạ mặt xuất hiện trong phòng khách nhà mình.

Anh ta mặc áo dài màu xanh đậm, ngón tay mảnh khảnh, ngắm nghía chiếc vòng ngọc, nó cũng sáng lên lấp lánh.

Anh ta ngược mắt lên, ngũ quan rõ ràng, trầm tĩnh như người trong tranh bước ra.

Trong lòng tôi bỗng như có cả ngàn vó ngựa gào thét phi qua, uy vũ hùng tráng vô cùng.

Nhà văn Lỗ Tấn từng nói, kẻ thật sự dũng cảm sẽ dám đối mặt với kiếp người xơ xác, dám nhìn thẳng vào máu chảy đầm đìa.

Tôi không nói không rằng, tỉnh bơ quay trở về nhà tắm xối nước ào ào. Xối đã rồi, tôi xách chai sữa tắm 1 lít ra ngoài. Chai sữa tắm này là hàng giảm giá tôi với Tô Tiểu Vũ mua ngoài tiệm, mua xong còn được tặng một cái nón tắm nữa chứ.

Anh ta vẫn ngồi đó, nhìn tôi lạnh lùng.

Tôi xách chai sữa tắm đập mạnh, thiếu điều trúc chẻ ngồi tan.

Anh ta nắm chiếc vòng ngọc trong lòng bàn tay, đón lấy dung dịch sữa tắm một cách ung dung đến lạ thường, rồi đưa lên mũi hít hà. Anh ta cau mày. Khuôn mặt lạnh như ngọc cuối cùng cũng gọn sóng cảm xúc, rồi lại tiếp tục cầm cúi sẫm soi.

Tôi chớp lấy điện thoại, run rẩy chỉ mặt anh ta hỏi: “Anh...anh...anh...anh...anh là người hay là ma?”

Anh ta vẫn đang bận sẫm soi dịch sữa tắm, mí mắt sụp xuống, tay áo dài màu xanh đậm thêu đầy hoa văn trúc xanh. Nhìn lại tính ra anh ta cũng khá là phong nhã thoát tục. Đầu tôi choáng váng. Đây là người từ quá khứ vượt thời gian tới hiện tại trong phim hay là trong truyền thuyết đây?

Lại còn vượt thời gian vào nhà mình nữa chứ.

Đùa thôi. Tôi vừa nhanh chóng gọi 110, vừa quan sát anh ta từ tốn ung dung ngoảnh mặt ra sau, lòi một cây chổi ra từ phía sau cửa chính. Nếu anh ta dám nhìn tôi chơi trên cơ hân, ừ, chơi trên cơ đó, tôi không có khách sáo đâu.

Bụp!

Điện thoại vừa rung thì một cột khói bay lên.

Cuối cùng anh ta cũng để chai sữa tắm bị anh ta quậy tung tóe lên bàn, rồi trét trét mấy ngón tay. Bụp! Cái điện thoại lại phụt ra một cột khói. Thiết bị hi-tech hàng chợ đen thế kỷ 21 trong tay tôi cuối cùng cũng đen ngòm như ý anh ta làm tôi miệt mài há mắt trừng. Anh ta lại bỏ tay xuống, bình thản nhìn tôi: “Chiếc vòng ngọc này cô mua hả?”

Tôi thấp thỏm nắm lấy điện thoại, ôm lấy cán chổi và gặt đầu.

Giọng nói của anh ta cũng vang lên một cách cực kì rõ ràng và trầm tĩnh. “Cô muốn ước điều gì?”

“...hả?”

Người đàn ông nói lý do. Tôi hiểu ngay không phải anh ta, mà chính tôi mới là kẻ đã vượt thời gian. Còn không thì chắc tôi vẫn còn đang ngủ gục trên bàn làm việc.

Anh ta nói anh ta tên là Giác, là hồn yêu sống trong vòng ngọc từ thuở xa xưa. Nếu ai đánh thức anh ta, thì anh ta sẽ giúp người đó thực hiện một điều ước.

“Tôi có thể ước là tôi có thêm 100 điều ước nữa được không?”

Mặt anh ta tối lại. “.....”

Tôi quơ đại một bộ đồ để mặc, véo vào đùi một cái đau điếng rồi cười nguy hiểm: “Nhìn anh ăn mặc lố thời vậy, chắc anh phải thực hiện không ít điều ước rồi phải không?”

Người đàn ông im lặng trong chốc lát rồi thật thà nói: “Bốn trăm năm nay, cô là người đầu tiên đó.”

Đúng là gặp hên mà không dám hưởng. Tôi lại cười nguy hiểm, hỏi đại một câu: “Ước gì cũng được phải không? Tiền tài sống chết cũng được luôn phải không?”

Ánh mắt anh ta tối lại. “Ừ.”

Tôi nghĩ bụng, đây chắc chắn là một giấc mơ vu vơ vớ vẩn. Tôi có quá nhiều điều để ước. Ví dụ như tìm một công việc tốt này, trúng số này, xinh đẹp hơn này, một bước thành sao này, lấy chồng xịn này, quay lại thời cấp ba học hành cho đảng hoàng đế đậu vô một trường đại học ngon lành này, gặp lại ông nội đã mất này.

Đời người có quá nhiều hối tiếc, mà từ xưa tới giờ con người luôn nắm tay do dự, bước chung một con đường với hối tiếc kề bên.

Tôi lại cười khô khốc: “Giác tiên sinh gì ơi, á lộn, Giác công tử ơi. Thời này là xã hội thế kỷ 21 dân chủ bình đẳng mấy trăm năm sau rồi. Công tử di giá tới thời này, quả thật tôi khó lòng tin là thật. Hay là công tử cứ vào lại vòng ngọc mà ở đi, khi nào tôi quyết định ước điều gì xong thì tôi sẽ trả lời.” Thật ra trong đầu tôi dự tính rằng một khi anh ta trở vô vòng ngọc, tôi sẽ lập tức ném nó ra ngoài cửa sổ để giải quyết giấc mơ giữa ban ngày không có thực này.

Anh ta lại nói mà không gợn chút sắc mặt: “Ta đã được cô gọi ra, chỉ khi hoàn thành điều ước của cô ta mới vào lại được.”

Tôi ngó người ra, hươ cái vòng trước mặt anh ta: “Công tử không quay vào được à?” Trời ơi, tôi phải thu xếp cho cái tên này thế nào đây?

Anh ta lấy lại chiếc vòng, “Đừng ném.”

“Ném thì sao?”

Anh ta ngừng lại một lát mới trả lời tôi, “Thì chết.”

Tôi nghĩ nát cả óc mà không nhớ ra rằng mình đã mua một tên đàn ông về chỉ với năm đồng bạc.

Tôi lục tan nát tủ đồ của Tô Tiểu Vũ mới lôi ra được một cái áo sơ mi nam và quần dài mà bạn trai cũ của cô ấy để lại. Đưa cho tên ma ngọc này mặc thì hơi nhỏ, tôi không nén nổi tiếng thở dài. Té ra cái thời xưa lơ xư lác mà cũng có đàn ông cao to đẹp trai như vậy.

Anh ta đúng là đẹp trai không chê vào đâu được. Khuôn mặt rõ ràng từng nét một, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng xinh. Lúc tôi nhìn trộm, anh ta đang đứng trên ban công. Gió đêm mon man mái tóc, lay nhẹ áo khoác dài của anh ta. Đẹp chết đi được.

Lâu thật lâu sau đó, tôi nghĩ, rốt cuộc là tại tôi không nghĩ ra điều ước nào, hay là tại dung mạo anh ta làm người ta chết mê chết mệt mà tôi lại giữ anh ta ở lại bên mình. Đúng là ma xui quỷ khiến.

Thậm chí sau này, tôi muốn giữ anh ở bên tôi mãi mãi.

Tôi vô tư sà tới bên anh ta, cùng ngắm cảnh thành phố lung linh rực rỡ trong đêm, mỉm cười đầy tự hào: “Đẹp chưa. Huynh chưa thấy bao giờ đúng không. Đây chính là thế kỷ 21 của mấy trăm năm sau đó.”

Thần sắc của Giác thăm thẳm như nước hồ sâu. Anh ta thu ánh mắt lại. Tôi nói: “Sao huynh chẳng thích thú gì hết vậy?”

Nhìn kiểu khoái chí trẻ con của tôi, mắt anh ta thoáng ánh lên vẻ khinh thường. “Ta nhìn từ xưa tới giờ rồi.”

“Hả?”

“Ta sống trong vòng ngọc, có thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài.”

Tôi ngó người ra. Té ra lúc nào anh ta cũng tỉnh táo. Tôi bất giác vọt miệng: “Thấy cuộc sống phồn hoa rực rỡ như vậy, mà lại không chạm tới được, huynh không thấy... cô đơn sao?”

Giác lại nhìn tôi. Lần đầu tiên anh ta có ý mỉm cười với tôi, con ngươi đen long lanh ánh sao sáng. “Giờ thì hết rồi.”

Tôi bảo Giác rằng mình chưa nghĩ ra điều ước gì cả. Có vẻ như chuyện tốt đẹp trong mơ mới xảy ra này chỉ có một cơ hội, vậy thì phải trân trọng mới đúng.

“Không sao, ta có thể đợi.”

“Uh, đợi ở đâu?”

Mắt anh ta lại ánh lên. “Cô ở đâu, ta ở đó.”

Thật sự tôi rất muốn né tránh câu hỏi này. Tóm lại tôi không thể thừa nhận là trong nhà tôi đã có một tên đàn ông, mà tên này còn là một tên già không biết đã sống bao lâu rồi. May mà anh ta là một anh già đẹp trai.

Tô Tiểu Vũ nửa đêm về nhà trong tình trạng say khướt, mềm oặt cả người trên tay tôi, mơn rượi cần quấy kêu gào. Tôi suy tính hồi lâu, nghĩ cây kim trong bọc thế nào cũng lòi ra, nên bảo Giác pha một ly trà cho Tô Tiểu Vũ. Cô ấy choáng váng hé mắt, nhìn Giác hồi lâu rồi nói: “Đẹp trai quá à. Cậu tìm đâu ra vậy Tư Đồ?”

Tôi nghĩ thầm trong bụng, sao cậu chỉ nhìn thấy mặt anh ta mà không nhìn thấy bộ đồ cổ trang và đầu tóc dài thường của anh ta chứ. Tôi vỗ vai cô ấy: “Ngoan nào, uống trà rồi ngủ đi. Anh ấy là bà con xa của tớ.”

“Xạo ke. Làm gì có bà con xa nào mà đẹp trai dữ vậy!”

“Thật mà. Bà con xa của tớ, tên là Tư Đồ Giác. Ngủ ngoan đi nào, ngày mai còn phải đi làm sớm nữa.”

Tô Tiểu Vũ nài nỉ chèo kéo một thôi một hồi rồi ngủ như chết trên sofa. Giác đứng đầu bên kia nhìn qua, hỏi: “Cô họ Tư Đồ à?”

“Ừ.” – Tôi cười. “Sao hả? Họ hiếm đúng không? Nghe có mùi giang hồ đó.”

“.....” – Khó mà nói rõ thần sắc anh ta lúc đó, lát sau anh ta thấp giọng: “Không có gì.”

Buổi tối tôi ngủ trên giường mình. Tôi còn vô cùng tốt bụng trải drap giường cho anh ta ngủ bên ngoài. “Nam nữ bất thân, không được vào.”

Giác không phản ứng gì. Tôi về phòng mình ngủ, chưa được một lát lại nhăn nhó ngồi dậy đi vệ sinh, vừa mở cửa ra, thấy Giác đang đứng tựa vào khung cửa sổ ngắm trăng, drap giường vẫn được xếp gọn gàng như chưa từng được động vào.

Tôi đành hắng bước ra, chần chừ nghĩ ngợi. Tôi là chủ nhân của anh ta, thôi thì quan tâm một tí cũng là chuyện nên làm. “Huỳnh không ngủ hả?”

Ánh trăng bàng bạc ngoài cửa sổ rơi xuống sống mũi anh ta, khiến cho khuôn mặt anh lạnh lạnh. “Không cần.”

“Sao lại không cần, đừng ngại, cứ ngủ đi.”

Giác lắc đầu. “Hôn vía không có cõi mộng.”

Tôi ngẩn ra, chợt cảm thấy kì quái. Ý anh ta là không cần ngủ à? “Vậy huỳnh có tàng hình được không? Trong tiểu thuyết người ta hay viết cái gì mà không gian xung quanh hay là quý nam đẹp trai ở bên cạnh có thể tàng hình.” Nào tôi làm việc tốc lực để bịa ra đoạn quý nam đẹp trai ở bên cạnh bầu bạn, bước đi lơ lửng trên bầu trời cùng với nữ chính, nhưng chỉ có mình cô ấy có thể nhìn thấy thôi.

Giác hơi nhú mày. “Làm gì có chuyện đó, trước khi hoàn thành ước nguyện của chủ nhân thì thân xác phải ở kề bên.”

Tôi trề môi, bước lại ghé sofa giật miếng drap ra, cuộn lại thành một đồng nhẫn nhúm rồi ném vào lòng anh ta. “Coi chừng bị lạnh đó, lấy cái này mà đắp, dù không bị bệnh thì mùi vị của giá lạnh cũng chẳng dễ chịu tí nào đâu.”

Xưa nay cơ thể tôi lúc nào cũng lạnh ngắt, uống bao nhiêu là thuốc mà cũng như không. Tôi sợ lạnh lắm.

Anh ta chăm chú nhìn tôi, sau đó trải miếng drap ra. Tôi ngáp dài quay về tìm hơi ấm trong cái ổ của mình, mất một lúc lâu mới chìm vào cõi mộng.

Trong mơ mơ hồ đầy ánh sáng trắng chói chang, mơ màng có một bàn tay ấm áp xoa mặt tôi, nhẹ nhẹ thở dài: “Sao nàng vẫn chẳng cảnh giác gì hết vậy?”

Giọng nói thật ấm áp, và tôi ngủ một giấc thật say.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Giác đã ở lại nhà tôi.

Giác dễ nuôi lắm. Không cần ăn, không cần ngủ, lúc tôi đi làm thì anh ta ở nhà đợi, dặn tôi nhớ đeo vòng ngọc trên tay. Khi tôi về thì nhà cửa đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi, cũng đỡ khổ ghê, tôi đang nghĩ bụng không biết khi nào thì nên dạy anh ta nấu ăn đây.

Tôi không nói điều ước của mình ra, thế là anh ta cứ thế ở bên cạnh tôi mà đợi.

Lâu ngày, tôi dần đo suy nghĩ, chắc là phải tỏ tình thôi, ai bảo anh ta đẹp trai thế.

Hôm đầu tiên, Tô Tiểu Vũ sáng sớm tỉnh dậy nắm cổ tôi mà lắc: “Nói mau! Lão anh họ xa của cậu đâu mất rồi? Cái ông anh họ đẹp trai đó.”

Tôi trưng vẻ mặt vô tội ra: “Tiểu Vũ, cậu uống say rồi nhớ lộn thì có, làm gì có anh họ xa nào?”

Tô Tiểu Vũ nổi máu: “Xạo, rõ ràng hôm qua tớ nhìn thấy một tên đàn ông trong phòng cậu, tớ không cho cậu độc chiếm đâu!” – Cô ấy hùng hổ xối tung

cả ngôi nhà cả ngày trời, ngay cả nhà vệ sinh, bồn cầu, gầm giường cũng không tha. Cuối cùng khi phát hiện thật sự ngay cả cọng tóc của đàn ông cũng không có mới ôm đầu kêu thống thiết: “Ôi trời đất ơi! Chàng của em, ra đây đi, đừng ngược mà!”

Đội cô ấy tiu nghỉ đi làm ca sáng cuối tuần, tôi ra sân thượng nói với mái nhà: “Ra đi.”

Người đàn ông nhẹ nhàng tiếp đất, tóc mây bồng bềnh, phong thái thanh thoát. Tôi khen thầm, đúng là không hổ danh là khinh công Trung Quốc, quá chuẩn.

Tôi giấu Tô Tiểu Vũ, nhưng không thể tiếp tục như thế được. Lúc trời trở lạnh, ban đêm thỉnh thoảng Giác sẽ ở trong phòng tôi. Tôi thân thể lạnh công cuộn tròn trong chăn ấm mà rên rỉ, thấy anh ta dựa vào trước cửa sổ nhìn thăm thẳm ra màn đêm, tôi gọi anh ta vào.

Tôi nhìn thấy cặp lông mày thanh tú của Giác trong màn đêm, ánh trăng ngoài cửa sổ rắc ánh xanh óng ánh lên mái tóc dài của anh ta. Mặt tôi tự nhiên nóng rực. Tôi bảo anh ta: “Đưa tay đây.”

Tay của Giác vừa to vừa ấm, hai tay tôi chụp lấy xoa xoa. Hơi ấm chảy vào trái tim tôi. Tôi luôn cảm thấy, không cần ăn uống và chả cần nghỉ ngơi thì chẳng khác gì như cái xác không hồn, nhưng quả thật anh ta ấm ơi là ấm. Tôi cười bảo anh ta: “Giác, huynh ấm ghê luôn á.”

Giác rung mình. Lát sau, tự nhiên anh vòng tay ôm tôi vào lòng.

Đó là lần đầu tiên tôi được một người đàn ông không thân không thích ôm vào lòng... Dù có lẽ không thể coi anh là một con người, nhưng cảm giác ấy vẫn vô cùng chân thật, vô cùng nguyên lành. Hơi thở của anh, hơi ấm của anh, vòng tay anh siết chặt, và cả nhịp tim trong lồng ngực anh nữa.

Thật là thần kỳ, thế quái nào anh ấy lại có nhịp tim? Tiếng tim đập thỉnh thoảng đều đều, hòa cùng nhịp đập với trái tim yếu ớt tới mức lạng lách của tôi.

Tôi được sưởi ấm trong lòng anh, khoe miệng khe vênh lên, bụng nghĩ, chắc chắn là Tô Tiểu Vũ đang ngáy pho pho ở sát bên vách sẽ ganh tị điên lên cho mà coi.

Khi được tăng lương, tôi đã nghĩ ra mình phải tỏ tình thế nào, trong đầu vạch sẵn một kế hoạch nhỏ. Đi làm về, tôi chạy ào ra quầy chuyên bán đồ lót trong trung tâm mua sắm năm tầng lầu, mua cho Giác một cái quần lót nam màu xanh đậm. Lúc trả tiền, tôi đỏ mặt tía tai, mấy cô gái bán hàng ai cũng nhìn đầy nguy hiểm.

“Mặc size này, chắc anh nhà khỏe mạnh lắm ha chị.” – Cô gái bán hàng nói đầy ẩn ý, khiến tôi càng lúng túng tợn. “Nhớ dắt anh tới cho tụi em thấy nha.”

Tôi cảm thấy Tô Tiểu Vũ là một trở ngại to đùng, thế là, tôi gọi điện cho đương kim bạn trai của cô ấy, lấy giọng oanh vàng bù lu bù loa, vừa nói tình vừa nói lý – “Tiểu Vũ không giận nữa đâu. Thật ra cậu ấy rất muốn sống chung với anh. Cô ấy là chị em tốt của em. Em giao cô ấy cho anh đó.”

Ngày hôm sau, lúc bạn trai của Tô Tiểu Vũ miệng cười tùm tùm, một tay xách va li hành lý mà tôi đã chuẩn bị giúp cô ấy, một tay kéo cô ấy vào nhà anh ta, Tô Tiểu Vũ róm nước mắt hét to tố cáo tôi: “Cậu làm vậy là có ý đồ! Tư Đồ Lộ, cậu là đồ phản bội! Đồ phản bội! Cậu đã hứa là sẽ không cho anh ta biết chúng ta đang ở đâu! Cậu có bạn trai nên mới tống khứ tớ đi phải không? Phòng của tớ cậu...”

Tôi mỉm cười đưa mắt tiễn cô ấy đi xa. Lòng như được tắm trong gió xuân, tôi quay về mở rộng cửa, kéo Giác từ trên mái phòng xuống, mắt sáng rỡ: “Giác, biết nấu ăn không?”

Không hiểu tại sao tôi lại quyết tâm biến Giác thành tuyệt thế nam nhân. Thế là tôi dạy anh làm bếp, bảo anh xem chương trình nấu ăn trên tivi – tuy xưa giờ Giác luôn nghĩ đây là tiên pháp gì đó, nhưng mà anh không phải hạng tầm thường, nên cũng chả sợ hãi gì.

Tay nghề của Giác tiến bộ rất nhanh, xào rau cũng đẹp lắm. Tôi nếm thử, ngon khỏi chê. Lòng tôi tràn đầy phấn khởi. Tôi hỏi anh: “Huynh sử dụng đã quen chưa?”

Anh cười nhạt: “Ta thấy nhiều rồi.” – nhìn tôi nghi ngờ và nói thêm: “Chủ nhân trước của ta.”

“Giác có bao nhiêu chủ nhân? Thấy những chủ nhân trước nấu ăn hả?”

“Cũng không nhớ rõ nữa.”

“Nhiều người như vậy sao huynh chẳng nhớ ra người nào hết vậy?”

Giác dừng xào. Ngón tay anh thon dài, từng đốt trắng trắng cong cong nhìn mê cả người. Ánh mắt Giác lơ lửng một hồi, anh nói: “Có lẽ do ta đội cô xuất hiện.”

Khi Giác nói như vậy, tim tôi đập mạnh, mặt ửng hồng.

Người đàn ông này vừa biết dọn dẹp vừa biết nấu ăn, ở nhà hay đi chơi cũng biết chuẩn bị đồ tốt. Tôi đúng là may phước mới gặp được anh. Ăn uống no say, tôi mới lấy cái quần lót ra, làm bộ tự nhiên. “Nè.”

Anh nhìn tôi, lại nhìn sang tay tôi, rồi im lặng.

Tôi lại lấy bộ đồ của bạn trai của Tô Tiểu Vũ ra: “Thay đồ đi rồi chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Đây là lần đầu tiên tôi và Giác ra ngoài cùng nhau. Áo lót hơi nhỏ, tôi lại mất đồ tía tai lồi thân hình trắng kiện của Giác ra, khoác lên một bộ quần áo hiện đại, nhìn còn bảnh hơn cả mình tinh mần bạc, đặc biệt là cái vẻ lạnh lùng, tôi nhìn mà đánh trống ngực.

Giác ra ngoài quá công khai. Dẫn tôi tiệm cắt tóc chắc chắn sẽ bị đám đông vây lại nhìn. Lúc tôi cắt tóc cho anh, lòng hơi nhói nhói. Mái đầu đen nhánh của Giác quả thật có thể khiến mọi cô gái đóng quảng cáo dầu gội đầu trên đời này ganh tị. Thế là tôi lấy hộp giấy hứng ở dưới để giữ lại mái tóc.

Giác bảo: “Không cần đâu.”

Tôi ngần ra, hay là nếu xén một phát, những nhánh tóc đen sẽ rơi xuống, tan đi như mây khói trên trời.

Tôi hết hồn. Giác lạnh lùng nói: “Ta không có thật. Tất cả những thứ trên người ta, một khi rời khỏi thân thể, sẽ theo gió mà bay đi.”

Tôi nhìn chiếc vòng trên cổ tay mình, tay luồn vào mái tóc dài của anh, chậm chậm cắt ngắn mái tóc dài của anh. Trong những phút tĩnh lặng, dường như đây không phải lần đầu tôi ném trái cảm giác trống vắng này.

Tôi cố gắng chỉnh sửa mái tóc cho ra hình ra dạng rồi gác kéo. Rồi, tôi ôm cổ anh từ phía sau.

Giác nhìn ảnh phản chiếu của tôi trong chiếc gương đằng trước, mắt anh tối lại. Tôi cũng nhìn anh, nhưng mắt tôi cười híp cả lại.

“Giác nhìn xem, ta có thể cảm nhận được hơi ấm của Giác, chiếc cổ mảnh khảnh trắng ngần của Giác, Giác cũng có yếm hầu, tóc của Giác vừa mới được cắt ngắn, vuốt tóc thấy mềm mại lắm. Huynh nói đi, không thật ở chỗ nào?” – Tôi vuốt tóc anh, khẽ nói.

Giác không trả lời, ánh mắt ngần ngơ đầy ảm áp.

Cuối cùng chúng tôi ra tiệm sửa lại tóc. Giác hoàn toàn hóa thân thành một mỹ nam mới cáu, tỷ lệ người đi trên đường quay lại dòm rất cao. Tôi nắm tay anh bước vào một trung tâm thương mại để sắm đồ, lại cả đông động vật giống cái xếp hàng nhìn ngó. Tôi chỉ là một viên chức nhỏ, chẳng có bao nhiêu tiền. Nhân viên bán hàng giảm giá sốc cho tôi, đồ mua xong xé mác rồi mặc luôn, khí khái tràn trề.

Giác cụp mắt nhìn tôi: “Tur Đồ, cô không cần phải làm thế đâu.”

“Nhưng mà ta thích. Ta được tăng lương rồi, mua đồ cho huynh ta vui lắm. Huynh thấy ra ngoài đi dạo thế nào?”

Anh suy nghĩ một hồi, “Tự do rất là vui.”

“Còn gì nữa?”

“Cùng Tur Đồ đi hóng gió rất vui.” Anh siết chặt tay tôi, giọng anh trầm trầm đều đều: “Cùng Tur Đồ đứng trong một thế giới rất là vui.”

Tôi mừng hết lớn.

Đi coi phim, Giác căng thẳng hết sức, mặt anh cứng đờ nhìn đôi nam nữ gần gũi trong màn hình: “Con người thời đại này... còn ra thể thống gì nữa chứ...”

Coi như Giác cũng có tướng ông cụ rồi. Tôi thấy đôi nam nữ đó càng diễn càng hăng, Giác ngần ra mà nhìn, tôi chớp thời cơ hôn lên cằm anh một cái.

Mặt Giác cứng ngắc. Anh vuron thẳng cổ lên.

Tìm tôi cũng đập mạnh. Tôi lại rướn người sang hôn nữa. Trong ánh đèn mờ màng hư ảo, chỉ còn hơi thở hỗn hển của tôi và anh, tiếng trò chuyện của đôi nam nữ trên màn ảnh dần dần trở nên mờ hồ.

Giác quay mặt lại nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt đen láy như đá ngầm sóng xô dưới đêm trăng, khuôn mặt dịu dàng thoát ảm thoát hiện. Tôi nắm lấy cà vạt của Giác, cắn vào đôi môi anh, tâm trí tôi choáng váng, nóng bừng.

Tôi cũng là một trang nữ sắc chứ bộ.

Giác làm gì cũng bắt kịp rất nhanh. Hôn cũng thế. Anh dần dần xoay ngược tình thế, dần dần nóng bỏng hơn. Lúc anh nâng mặt tôi lên và ngậm lấy môi tôi, tôi kêu thảm trong lòng, sướng muốn xỉu. Và rồi, anh đưa lưỡi vào sâu hơn, nóng hôi hổi, không như vẻ ngoài tao nhã tĩnh lặng như nước của mình.

Sau lưng có người húng hắng ho, tôi mới phản ứng lại, mặt đỏ như gấc, thờ hỏn hển đẩy anh ra. Giác nhìn tôi sắc như điều hâu. Tôi ỉ cầm lên vai anh cười khúc khích: “Chúng ta làm vậy có phải cũng rất chẳng ra thể thống gì không?”

Mặt Giác cũng đỏ lên. Tai anh nóng bừng. Tôi đắc ý lắm.

Trời đêm mát như nước. Về tới nhà, anh vào trước, kéo tủ giày ra lấy đôi dép bong để trước chân tôi: “Đừng để bị lạnh.”

Tôi nhìn anh chăm chú, thổ lộ bao điều tôi đã ấp ủ bấy lâu, từng câu từng chữ một: “Giác, ta đã nghĩ ra điều ước của mình rồi.”

Người anh đông cứng lại.

Mong ước, một thứ thật tuyệt vời.

Dục vọng và lòng tham của con người lớn như vậy, một điều ước làm sao mà đủ, ví dụ như tìm một công việc tốt này, trúng độc đắc này, xinh đẹp hơn này, một bước thành sao này, lấy chồng xin này, quay lại thời cấp ba học hành cho đàng hoàng để đậu vào một trường đại học ngon lành này, gắp lại ông nội đã mất này.

Tôi muốn nhân cơ hội bất ngờ này thay đổi những chuyện của quá khứ kia.

Nhưng thay đổi quá khứ có thật sự tốt chăng? Làm vậy có thật sự quan trọng không? Không có những điều đó, bản thân tôi vẫn sống rất ổn mà?

Vậy thì, cứ giữ nguyên trạng đi. Tôi muốn bản thân mình tiếp tục quyết chí bước về phía trước.

Tôi chậm chậm nói: “Xin huynh hãy ở bên ta.”

Giác ngược mắt lên, đèn hành lang tối lại. Tôi không thấy rõ vẻ mặt của anh, bóng anh mỏng lại như bị lấy dao xẻ.

“Đây là điều ước của ta, xin huynh hãy ở bên ta, mãi mãi ở bên ta.” – Tôi hít một hơi thật sâu, nắm chặt bàn tay, thu hết dũng khí nhìn vào mắt Giác: “Giác, ta thích huynh.”

Xin huynh ở bên cạnh ta, cùng ta đi về phía tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Gần cuối năm, ba mẹ tôi gọi điện hỏi tôi về nhà đón bà nội. Ông tôi mất sớm, tính bà lại cổ chấp, chỉ có cuối năm mới tôi thăm gia đình tôi. Tôi bảo Giác đi cùng. Giác gật đầu: “Anh nấu com đợi em về.”

Chep, nói như vậy giống y chang cô dâu trẻ, nói tới nói lui có mỗi một chuyện. Tôi nói: “Nội hơi mê tín, anh phải ý tứ một chút. Đi xuống cầu thang đừng có nhảy đại xuống, nội sẽ sợ đó.”

Giác gật đầu. Lúc tôi sắp đi, anh ôm mặt tôi, và hôn vào khoe miệng tôi. Tôi cười khanh khách: “Giác, anh đi kiếm việc làm đi, rồi chúng ta lấy nhau, em đưa anh về ra mắt ba mẹ em.” Tuy Giác không cần chi tiêu gì cả nhưng lỡ như ba mẹ tôi mà biết anh thất nghiệp thì không xong đâu.

Là người hay là yêu thì có sao đâu. Anh ở bên cạnh tôi, chăm sóc tôi, Giác nói nếu tôi muốn thì anh có thể biến khuôn mặt mình già đi. Có điều khi tôi chết đi, không biết Giác sẽ đi đâu về đâu.

Tôi có thể ích kỷ lơ đi chuyện đó.

Giác im lặng hồi lâu, “Anh không giỏi giao tế đâu.”

Tôi cười: “Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian mà, cứ từ từ.”

Bà tôi sống trong một thôn nhỏ ở ngoại thành, đi xe hai tiếng là tới. Lúc tôi thấy bà, bà đang quỳ trước tượng Quan Âm trong nhà, miệng rầm rì lắm nhảm. Lạy Quan Âm Bồ tát xong, vừa nhìn thấy tôi, mặt bà lập tức biến sắc.

“Tạo nghiệt! Coi con đem thứ gì tới kia?!”

Bà vừa la lớn vừa lôi tay tôi. Những món quà biếu bà rót bịch xuống đất. Bà nắm chặt cổ tay tôi, mắt tròn trừng nhìn chiếc vòng ngọc, những nếp nhăn trên khuôn mặt chất đọng lại – “Lộ lộ...” – Giọng bà thấp xuống, đầy vẻ kinh sợ mà tôi chưa từng nghe thấy bao giờ. Bà thở dốc: “Con lấy cái vòng này ở đâu ra đây?”

Tôi đánh trống ngực, tuy bà đa nghi như Tào Tháo nhưng trong ký ức của tôi, bà luôn là người dịu dàng nhân hậu. Bỗng nhiên tôi có dự cảm chẳng lành, vừa ôm chiếc lưng còng của bà, vừa dè dặt trả lời: “Con mua ngoài đường đó, sao vậy nội?”

Nét mặt bà căng thẳng mà đầy vẻ thê lương. Hai bàn tay khẳng khiu run rẩy nắm lấy cổ tay tôi, cúi thấp đầu: “Đúng là báo ứng, đây là số mạng của nhà Tư Đồ...”

Bà nội nói, tổ tiên nhà tôi hành nghề trừ yêu. Chuyện này phải ngược dòng tìm lại bốn trăm năm về trước, lúc đó nhà Tư Đồ rất có tiếng nói trong đạo giới, cho tới khi truyền nhân đời cuối cùng của nhà Tư Đồ chết bất đắc kỳ tử.

Pháp sư trừ yêu đó là một cô nương, chết trong tay Ngọc yêu. Truyền thuyết nói loại yêu quái này tồn tại từ thuở xa xưa, bất luận là nam hay nữ đều có dung mạo tuyệt sắc mê hoặc người đời, sống dựa vào ngọc tinh khiết. Mỗi lần xuất hiện, bọn họ chỉ có thể sử dụng sức mạnh một lần, pháp lực vô biên. Bọn họ hứa thực hiện một điều ước cho Ngọc chủ, thực hiện xong rồi, họ sẽ ăn hồn phách của chủ nhân đó, rồi trở vào ngọc đợi vị chủ nhân kế tiếp xuất hiện.

Tôi nhìn vô định vào khoảng không trước mặt, nằng chiêu chiếu vào mắt bóng râm.

“Yêu quái vốn không có tim. Chúng sống nhờ vào hồn phách con người. Lộ lộ à, Ngọc yêu đã nhận chủ thì có chết cũng không rời. Nội không giúp được con rồi. Mau vứt chiếc vòng đó đi.”

Tôi cứng họng, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Vậy rốt cuộc tại sao pháp sư trừ yêu kia lại chết?”

Mắt bà ánh lên, giọng bà xa xăm: “Cô ấy đã trao trái tim mình cho Ngọc yêu.”

Tôi nhớ lại vòng tay ôm của Giác trong đêm lạnh, có tiếng tim đập ầm ập.

Vậy nên suốt bốn trăm năm nay, Giác mới có thể không xuất hiện ở chốn nhân gian. Anh đã có trái tim của cô ấy nên không giết người nữa.

Khi tôi về nhà, Giác đã chuẩn bị xong cả bàn đầy món ăn, phòng khách tràn đầy ầm ập trong tiết đông lạnh giá. Cánh gà sốt rượu vang này, bò tơ xào này, đồ xào ba món này, toàn là những món tôi thích. Chúng bốc khói trắng mờ ảo trước mắt tôi.

Giác mặc tạp dề hình gấu hoạt hình vẫn rất đẹp trai. Tôi vòng tay ôm eo anh, cọ mũi vào ngực anh, đưa tay vén tóc mái trên trán anh. “Giác, em thương anh lắm.”

“Tư Đồ, ăn cơm thôi.” – Anh mỉm cười kéo tôi tới bên bàn ăn. Tôi hí hục ăn liền ba bát cơm mà vẫn còn thòm thèm. Giác rót trà Phở Nhĩ cho tôi, tôi uống một hơi hết sạch.

Lúc ăn cơm anh ấy lặng lẽ hỏi: “Bà em sao rồi?”

“Khỏe lắm.”

“...Bà có nói chuyện gì khác với em không?”

“Không có.”

Ăn cơm xong tôi và Giác cùng nhau rửa chén, nước chảy ào ào, vừa rửa tôi vừa chọc ghẹo anh. Anh đẩy tôi vào sau cánh cửa nhà bếp mà hôn.

Giác chủ động hơn trước rất nhiều, tôi sững đần cả người.

Trong giấc mơ ngày xưa, cô thiếu nữ nắm bàn tay lạnh giá của nam yêu mà nói: “Ta trao trái tim ta cho huynh đó, sau này huynh phải sưởi ấm cho ta.”

Bây giờ nghĩ lại, giấc mơ đó vừa ầm ập vừa bi thảm. Có lẽ đây là nguyên nhân mà thân thể tôi lạnh ngắt, tim đập yếu ớt.

Sức hấp dẫn từ đôi môi của Giác kéo dài. Anh hôn tôi tới mức tôi phải thờ dốc. Trong lúc mê đắm, Giác đưa tay luồn vào áo tôi nhưng rồi lại dừng lại, chậm chậm rút ra. Tôi giữ tay anh lại, hà hơi vào môi anh: “Em lạnh lắm.”

Lông mi anh rung động, con ngươi đen kịt lặng lẽ. Tôi chớp mắt nắm tay anh luồn vào áo tôi trở lại, cố tình tỏ vẻ ngây thơ: “Giác, anh sưởi ấm cho em được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Xây ra chuyện đó với Giác rồi, tôi cảm thấy hoàn toàn viên mãn.

Đau đớn là điều đương nhiên. Giác rất ầm ập, bàn tay và thân thể nóng hổi, đủ để tôi khắc ghi trong lòng.

Lúc tỉnh dậy lưng tôi đau lắm. Ngoài cửa sổ vẫn một màn đêm đen, bình minh vẫn chưa ló dạng.

Giác xoa đầu tôi triu mến, tôi nằm trong lòng Giác, chậm chậm mở lời: “Chúng ta gặp nhau đã bao lâu rồi?”

Anh ôm tôi, im lặng hồi lâu rồi dịu dàng nói: “Không nhớ nữa.” Anh bế tôi lên giường, cúi xuống hôn tôi, “Anh xuống lầu lấy sữa tươi, em ngủ thêm chút nữa đi.”

Một nụ hôn hoàn toàn bình thường, vị ngọt như vẫn còn vương trên bờ môi. Không có gì xảy ra cả.

Nói rồi Giác đứng dậy khoác áo vào, tôi chống cằm cười cười: “Ba tháng, Giác, hôm nay lúc mặt trời mọc, là vừa tròn ba tháng.”

Lưng anh đối diện với tôi. Tôi ngó chăm chăm vào đường nét đẹp đẽ trên xương bả vai của anh. Trong vòng ba tháng nếu nam yêu không hoàn thành điều ước, chiếm đoạt hồn phách của chủ nhân và trở về vòng ngọc thì vào giờ khắc mặt trời ló dạng, anh ta sẽ hóa thành một làn khói trắng bay đi. Ngọc cần nước, ánh sáng và sức nóng là thiên địch lớn nhất.

Tôi vẫn mỉm cười: “Anh định xuống lầu lấy sữa rồi đi luôn không quay lại nữa đúng không?”

Giác không quay đầu lại. Tôi nắc nhen. “Dù ba tháng nay hay là bốn trăm năm trước, em chưa từng hỏi anh có yêu em hay không. Bây giờ em hỏi anh, anh có yêu em không?”

Giác hơi nghiêng mặt. Mái tóc xõa che mắt về mặt của anh. Giọng anh bình tĩnh lạ thường: “Tur Đồ, em đừng như thế.”

Tôi hốt hoảng nhìn ra cửa sổ, trời vẫn tối đen, nhưng không còn nhiều thời gian nữa.

“Mong ước của em đã thành hiện thực rồi. Giác, anh có thể lấy đi hồn phách của em rồi, tiện thể lấy luôn trái tim của em đi.” – Tôi mặc áo, bước tới bên cạnh anh, giang rộng cánh tay. “Em nghe nói đây là cách duy nhất để yêu biến thành người. Giác, em nhớ là anh muốn thành người.”

Hơn hai mươi mấy năm sau, tôi vẫn nhớ, Giác đã vô cùng tức giận.

Nhìn anh lúc tức giận rất đáng sợ. Anh nói: “Tur Đồ, em đừng có lúc nào cũng ngốc như vậy. Em đang yên đang lành làm con người, đừng dang mạng sống của mình đi. Yêu quái bọn anh vốn không có trái tim, lại sống lâu, làm sao có thể động lòng với con người. Em muốn anh ở bên cạnh em, nên anh ở bên em chỉ vì để thực hiện ước muốn của em thôi. Sau này em kết hôn, sinh con, già đi, anh vẫn ở lại thế gian. Em đối với bọn anh mà nói chỉ là một con người nhỏ nhoi sống mau chết vội mà thôi.”

Tôi biết anh giận tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy đau lòng. Tôi luôn nghĩ rằng Giác là một người ấm áp và cô đơn. Trong mắt tôi, anh là một con người. Anh biết dọn dẹp nhà cửa, biết nấu cơm. Trong lúc lạnh giá, anh ôm lấy tôi ấm áp. Anh không nói nhiều mà từ tốn, hay lặng im nhưng rất lương thiện. Anh còn lương thiện hơn khối kẻ đàn ông trong cái xã hội này.

Tôi thích anh, nên cho dù những lời đó không phải là thật lòng, tôi cũng rất đau.

Tôi khoác áo vào rồi ào ra cửa. Gió bên ngoài rất lạnh. Bình minh tới, đèn đường tắt hết, tối đen.

Tôi không biết giờ này mà cũng có tụ tập đua xe. Những chiếc xe máy vút qua như tên bắn, bánh xe ma sát với mặt đất làm phát ra âm thanh ngắn ngủi nhưng dữ dội.

Tôi chạy qua đường, vừa đúng lúc nó tông phải tôi. Tôi nghĩ, không biết kết cục nhân vật nữ chính bị tên đua xe nào đó thổi bay có phải là kết cục trong tiểu thuyết vượt thời gian ngày xưa hay không.

Tôi thường nghe bà nói, ngọc tốt có thể giúp tránh tai họa. Đó là sự thật.

Cổ tay tôi phát ra ánh sáng trắng chói lòa, rọi đất trời sáng như ban ngày, rọi sáng bảng hiệu của gánh hàng rong bên đường, rọi sáng cả cửa nhà trọ. Tôi lơ mơ nhìn thấy hộp thư đặt sữa. Chắc chắn phần sữa tươi hôm nay vẫn còn nằm bên trong. Giác vẫn chưa lấy đi.

Khi ánh sáng tắt đi, chiếc mô tô lật mấy vòng, văng ra xa, động cơ cuộn cuộn bốc khói đen, người thanh niên cầm lái đội mũ bảo hiểm văng về hướng khác, nằm bất động trên đường.

Vòng ôm của Giác lúc nào cũng ấm áp. Tôi thất kinh hồn vía vui trong lòng anh. Anh xoa đầu tôi, hạ giọng thì thầm: “Tur Đồ, ổn rồi em.”

Tôi vừa thờ dốt vừa nhìn cổ tay mình. Chiếc vòng ngọc bỗng nhiên nứt một đường, hoa văn nhện nhện ken dày xung quanh vết nứt đang từ từ tản ra. Giác vẫn ôm chặt tôi. Đường chân trời chậm chậm chuyển từ tối đen sang xám dần rồi từ từ sáng lên. Ánh sáng mờ mờ lan dần về phía chúng tôi.

Tay Giác dần lạnh đi. Tôi nắm lấy tay anh, hôn vào môi anh, nhẹ nhàng hỏi: “Anh có yêu em không?”

Đôi mắt đen láy của Giác nhìn vào mắt tôi: “Tur Đồ, anh mãi mãi yêu em.”

Tôi mỉm cười, hạ quyết tâm trong phút chốc, tim đập chậm chậm yếu ớt – “Anh cảm thấy mình đang tan biến đi nên mới nói như vậy phải không? Anh nghĩ anh cứu em rồi bỏ mặc em thì vĩ đại lắm hả?” – Tôi chớp mắt, khuôn mặt anh hiện lên thật rõ nét trong sớm mai nhưng tôi lại bỗng cảm thấy anh như đã thay đổi rất nhiều. “Giác, em là hậu nhân của nhà Tur Đồ, làm sao em có thể để anh toại nguyện được chứ?” Tôi nhẹ nhàng đặt bàn tay lên ngực anh, chậm chậm vuốt nhẹ – “Cho dù anh có đồng ý hay không, em cũng muốn anh sống tiếp – tiếp tục sống kiếp con người.”

Giác hoảng hốt. Tôi nắm tay anh đặt lên ngực mình. Mặt trời đã ló dạng. Bờ tường bao bên đường trắng một cách đáng sợ. Lồng ngực tôi đầm máu tươi, máu từ từ ứa ra miệng.

Nhắm mắt lại, tôi nhìn thấy bầu trời trắng xanh cao vời vợi, thấy khuôn mặt hoàng kinh của Giác, thấy có gì đó nóng hổi rơi xuống mặt, nóng tới mức tim tôi nóng theo. Cơ thể tôi xưa nay lạnh lẽo, đó là sức nóng mà xưa nay tôi chưa từng nếm trải.

Tôi nghĩ, xưa nay tôi chỉ là một nhân viên văn phòng quen, chẳng hề được coi trọng, ngày ngộ ngộ nghếch sống tới hai mươi mấy tuổi. Tôi có lỗi với ba mẹ rất nhiều, có lỗi với bà nội, nhưng tôi không muốn để Giác tan biến đi.

Dù Giác sẽ đau khổ, tôi vẫn ích kỷ không muốn để anh ấy tan biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Bây giờ nhớ lại, đây đã là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi.

Tôi tên là Tư Đồ Lộ, là một con Ngọc yêu sống trong vòng ngọc. Ai trở thành chủ nhân và gọi tôi ra, tôi sẽ thực hiện mong ước của người đó, rồi sau đó, ăn hồn phách của họ.

Tôi trao trái tim mình cho Giác, anh ấy chuyển thế làm người, còn tôi, tôi thay anh làm yêu.

Kiếp này Giác không nhớ gì về tôi nữa. Anh vẫn mang những đường nét khôi ngô tuấn tú ngày xưa, gia thế hiển hách, học sâu hiểu rộng, kế thừa sản nghiệp của cha, kinh doanh ngày càng phát đạt. Không biết bao nhiêu cô gái đem lòng cảm mến Giác. Tôi gặp được Giác là vì chủ nhân của vòng ngọc là người yêu của anh – một cô gái tóc dài đen nhánh. Tôi ngắm nghía cô ấy hằng ngày hằng giờ, bụng nghĩ, tôi đẹp hơn cô ấy nhiều.

Giác hay mỉm cười dịu dàng lúc ở bên cô ấy, hay ôm cô ấy vào lòng trong những đêm giá lạnh. Bàn tay ấm áp vỗ về cô ấy của anh đã từng âu yếm cơ thể tôi. Tôi đứng run rẩy trong vòng ngọc, cứ như người anh ấy đang ôm ấp là tôi vậy, cũng dịu dàng tình cảm như hai mươi mấy năm về trước.

Giác từng hỏi về tôi: “Sao chiếc vòng ngọc này lại có vết nứt vậy?”

“Ừm.” – Cô gái vui đùa vào lòng Giác, tôi cũng may phước được hưởng lây hơi ấm từ người anh. “Em nhìn thấy ở lẻ đường. Vòng đẹp như thế này mà lại có tí vết, nhưng mà em nhìn là thích liền. Em nghĩ, nếu không ai mua nó, không ai thêm nó thì chẳng phải nó cô độc lắm sao?”

Giác lặng lẽ nhìn tôi chăm chú. Ánh thâm trầm trong đôi mắt đen láy, tôi nhìn thấy, miệng há hốc nói không nên lời.

Rồi Giác mỉm cười, mắt lấp lánh: “Có lẽ đằng sau nó là một chuyện tình đẹp. Ngọc có linh tính, ắt hẳn câu chuyện đó cũng đẹp.”

Ngày tháng cứ lặng lẽ trôi, còn tôi, xưa nay không hiện thân bao giờ. Nếu tôi làm thế, người chịu tổn thương sẽ là người yêu của Giác. Tôi không muốn vậy.

Lại một đêm lạnh giá, cô gái ấy và Giác đã cãi nhau. Rất dữ dội. Tôi không biết họ cãi nhau vì chuyện gì. Quanh quẩn trong vòng ngọc lâu ngày, tôi cũng đâm lười nhác, ngủ suốt ngày chẳng biết ngoài kia giờ là ngày tháng năm nào. Tuy nhiên, tôi có thể nhận ra giữa hai người họ có bất đồng rất lớn. Trong khi cô ta hét rất cổ bóng họng, Giác chỉ ngồi trên sofa, hai tay đan lại đặt trên đùi, mắt sụp xuống và đôi môi mím chặt lại.

Giác kiếp này khi nổi giận không biến sắc mặt, anh chỉ lặng lẽ ngồi đó, ánh mắt u ám đáng sợ.

Hôm sau, cô gái xách va li đi, mua vé máy bay ra nước ngoài. Cô dùng bàn tay đeo vòng ngọc cầm vé máy bay mà quét nước mắt, bàn tay kia nắm tay kéo va li đi về phía máy quét trong phòng chờ rộng rãi sáng bóng. Nước mắt cô rơi xuống vòng ngọc làm tôi tỉnh táo hơn, cảm thấy ngay sự tồn tại của Giác.

Giác tới rồi. Anh sắp đuổi tới nơi rồi.

Anh đang chạy. Tôi cảm nhận được, trong lồng ngực anh ấy là trái tim của tôi, nó đang đập dữ dội.

Tôi hơi nóng ruột. Cô đã đi tới máy quét rồi, còn một quãng nữa Giác mới tới chỗ này được.

Nhưng tôi có thể làm gì được đây? Đó là cô gái mà Giác yêu thương.

Tôi từ trong vòng ngọc nhìn ra, từ xa đã thấy Giác. Nhắm mắt lại, tôi nhớ lại biết bao nhiêu là chuyện, nhớ lại bốn trăm năm trước lúc anh cận kề cái chết, nhớ lại cái đêm hơn hai mươi năm trước khi anh ôm tôi vào lòng, âu yếm gọi tôi là Tư Đồ.

Tôi đã hỏi anh, anh có yêu em không?

Anh nói, anh mãi yêu em.

Chỉ một lát thôi là xong, mà chắc chỉ có một giây thôi, bắt cô gái dừng bước để Giác đuổi kịp cô ấy.

Toàn thân nhẹ nhàng vận sức, bụp, tôi nghe thấy tiếng ngọc rạn nứt.

Bụp.

Vòng ngọc rơi xuống đất vỡ tan. Cô cúi đầu nhìn, “ồ” một tiếng, buông hành lý ngồi nhặt đầy vế xốt xa, thu lại giấy tờ chứng nhận định đưa cho nhân viên sân bay.

Tôi nằm vỡ tan dưới đất, mơ hồ nhìn cô. Trong khoảnh khắc cô dừng lại, Giác đã tìm thấy cô, chạy lại ôm chặt cô vào lòng.

Cô ngăn người, rồi ôm chặt lấy anh mà khóc nghẹn. Người qua kẻ lại trong phòng chờ, có người nhìn thấy cảnh tượng này thì bất giác mỉm cười, chẳng ai chú ý dưới chân đôi nam nữ có một đám vụn ngọc trắng vỡ.

Tôi mở mắt nhìn Giác, cho tới khi anh diu cô quay lưng đi, rồi mắt hút trong dòng người vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nhiều năm về trước, tôi căm ghét cầm vòng ngọc, run rẩy trước mặt anh: “Ngọc vỡ rồi thì sẽ thế nào?”

Anh cầm vòng ngọc trong lòng bàn tay, nghiêm túc mà lạnh lẽo nói: “Thì chết.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.